

8.

У загальних сінях Вадим на мент розсіяно зупинився, пригадуючи, куди йти до Никодима. Так, направо.

Одчинивши двері, він помалу ввійшов в невеличкий коридорчик з вікном у садок. Тут було троє дверей: одні у вітальню, другі в кабінет і треті в молельню. За дверима в кабінет чулись голоси. Вадим одначе рішуче постукав і, стуливши губи та дивлячись на блискучу ручку дверей, ждав.

— Можна! — зачувся дядьків голос. Вадим зараз же ступив у кабінет.

За столом боком до дверей сидів Никодим Петрович, а проти його у фотелю — якийсь воєнний з рідкою чорною бородою і загостреною, як ребро кістки, лисиною. Обидва дивились на Вадима чекаючим поглядом. Дядько, видно, не впізнав небожа.

— Не впізнаєте, Никодиме Петровичу? — сказав Вадим з посмішкою, підходячи до столу. Я Вадим... Простіть, що ввійшов одягнений, я на хвилинку.

Дядько, почувши ім'я "Вадим", хутко підвівся. В ліниво прикритих очах його блиснув огник.

— Вадя?! — радісно, голосно скрикнув він і зараз же поспішно і легко оббіг круг фотеля воєнного, простягаючи руки до Вадима.

— Чув, чув, що приїхав! Радісно мені, приємно, відродно... Слава Богу, слава Богу... Обнімемось, обнімемось...

І з таким виглядом, немов він приступав до чогось довгожданого, надзвичайно приємного, Никодим витер ребром руки сухі загострені губи і поклав руки на плечі Вадимові. Росту вони були однакового, і лице одного приходилось якраз проти лица другого.

Але Никодим не зараз же почав цілуватись. Він спочатку подивився прямо в очі племіннику, радісно посміхаючись. Вадим стояв спокійно, очевидно, нічого не маючи проти того, щоб прийняти поцілунки від чоловіка, з яким колись не міг говорити без того, щоб кров не кинулась у голову.

— Змівся, змінився Вадюня наш... — закачав головою Никодим. — Прямо другий чоловік... Ворогами були колись! — раптом, не пускаючи рук з плечей, озирнувся Никодим до воєнного. — Такими ворогами, що просто смерть. А тепер от прийшов до дядька. Племінник мій... Ну, спасибі, спасибі. Дай же поцілуу...

Але й на цей раз не поцілував, тільки присунувся ближче й знов одсунувся, немов даючи Вадимові змогу оцінити як слід те, що має бути.

Вадим стояв блідий, але з тою самою спокійною й немов неухважною посмішкою, і дивився прямо в очі дядькові.

Никодим же не міг намілуватись небожем. І на один бік схилив голову, і на другий, і дивувався, і умилявся. І все, здавалось, очікував, затаївши в очах хитрий блиск.

Потім, не витримавши, став цілувати. Цілував довго, присмоктуючись, слинячи те місце, де цілував. Одхилившись і глянувши в лице Вадимові, він знов притягав його до себе, і смоктав, і слинив. Весь час він намагався цілувати в губи, але Вадим підставляв щоку.

Нарешті, зазирнувши ще раз в лице племіннику, Никодим Петрович одпустив його. Знайоме зле покліпування очей показало Вадимові, що дядько дійсно чогось ждав і не діждався від своїх обіймів.

Ніби згадавши про воєнного, він, м'ярко, гнучко ступаючи, одійшов на своє місце і зараз же повернувся всім тілом до гостя.

— Ну, я вас слухаю далі, Африкане Львовичу, — заговорив він з таким виглядом, наче нічого не було і по другий бік столу не стояв небіж, який за чимсь, видно, прийшов.

Африкан Львович неупевнено подивився на хазяїна і пробурмотів:

— Може, б ви наперед скінчили от з ними?

Никодим замість відповіді повторив:

— Так, так... Значить, чотири процента? А не мало часом, Африкане Львовичу? Га? Як ви думаєте?

Вадим кашлянув і проговорив:

— Вибачте, будь ласка... Мама мені казала, що ви, Никодиме Петровичу, хотіли мене бачить по якомусь ділу?

Никодим повернув голову і недбало кинув:

— Постій трошки. Бачиш, занятий.

— Ну, то я другим разом прийду... — сказав Вадим і хотів повернутись.

— Чекай! — крикливо й грубо зупинив його дядько. — Другим разом... Єсть у мене час зі всякими там... Ти чого прийшов? На службу хочеш? А прокламації будеш пускати на фабрику? Знаєш, яка служба? Ні? Слідить за товаришами! Коротко і ясно.

Вадим хитнув головою і з усмішкою промовив:

— Власне, дорогий дядю, я прийшов сказати, що зараз не можу взяти цієї служби. Занятий буду, а потім, коли ваша ласка, візьму і все буду робить, що треба.

Никодим гостро, допитливо дивився в лице племіннику: похоче, ніби серйозно говорить.

— Ну, голубчику, мені зараз ніколи, — раптом ласкаво сказав він. — Пройди, серце, до Тепи, вона тобі все скаже, вона ціми ділами завідує. Прощай, любий. Прощай.

Вадим уклонився і вийшов. В коридорчику раптом зірвалась з ніг і витягнулась перед ним величезна постать чоловіка з рябим чорним лицем і довгими руками. Вадим зрозумів, що це льокай і спитав його:

— Ви не знаєте, панна Тепа вже приїхала?

— Так точно! — загурчав низьким басом чоловік. — Просили вас зайти до їх. Ви будете Вадим Трохимович? Так от, прошу сюди...

Велетень кинувся до дверей і пропустив у сіни Вадима. Потім швидко оббіг його і постукав у другі двері, на половину Тепи. І, витягнувшись, голосно сказав Вадимові:

— Пожалуйте: просять.

Колись тут жила Ганна Семеновна, коханка Никодима. Тут теж був невеличкий коридорчик і декілька дверей. В одних стояла Тепа в довгій жовто-золотистій шовковій сукні з великим вирізом на грудях і широкою золотою сітчатою стьожкою на голові. Вона нагадувала собою пишних придворних дам на старовинних портретах. На губах у неї була радісно-лукава посмішка. Але, подаючи руку Вадимові, вона уважно подивилась йому в лице.

— Що з вами? Га? — вже серйозно й хмурячи брови, немов догадуючись про щось, спитала вона.

— Нічого, — трошки здивовано одповів Вадим.

— Ви були у Никодима Петровича? Ага... Що ж він вам говорив? Неприємне, правда? Я так і знала. Не варто було заходити. Ну, нічого, роздягайтесь.

— Я роздягатись не буду, Степанидо Макарівно, — сказав Вадим. — Я спішу... Позвольте так з вами побалакати...

Степанида Макарівна раптом узяла його за плечі й наблизилась до його біле з м'яким, малинового відтінку рум'янцем лице.

— Ану, чекайте... Чого ви такий, як заморожений? Боже, який офіціальний вираз! І не офіціальний, а якийсь... Я ще з цим не знайома. Чого ви так посміхаєтесь? Ні?... Але чого ми стоїмо. Ходім до мене. Як не хочете роздягатись, то не роздягайтесь. Ходіть.

Посадивши Вадима на канапу, Тепа сіла поруч з ним і стала лукаво дивитись в лице йому. Але Вадим одповів їй розсіяною посмішкою й чудними невидючими очима поглядав по

кімнаті. Видно було, що він не помічав ні затишних куточків з м'якими килимками й подушками на підлозі, обставлених деревами й завішених східними матеріями, ні дорогих картин на стінах, ні всієї обстанови, навіваючої бажання говорити про ніжне, хвилююче, несхоплене. Світло дня, просіяне крізь золотисто-синій шовк завіс на вікнах, здавлене важкими порт'єрами, м'яко лягало на предмети й робило їх більш інтимними.

— Скажіть мені, Степанидо Макарівно, — раптом почав Вадим, прямо і твердо дивлячись на Тепу. — Як ви все ж таки можете так?..

Тепа ще не розуміла, що він хоче сказати, але по тону його почула, що розмова була серйозною. Вона зробила навмисне здивоване лице і навмисно-невинно спитала:

— Як саме?

Вадим на хвилину завагався, чи варто говорити, але не вдержався.

— Як ви можете, наприклад, так поводитись з моїми батьками?..

Тепа, очевидно, не з цього боку ждала балачки. Вона перестала посміхатись і з іронічною увагою й здивуванням чекала далі.

— Невже ваша гордість може бути задоволена перемогою над двома старими скаліченими людьми?

Голос Вадима став глухішим і здушеним.

— Я знаю ж вас. Знаю, що вам любо змінити й покорити чоловіка, вам любо силу свою показати. Але невже знущання над безсилим, змученим людьми є сила? Чекайте, Степанидо Макарівно. Я не про співчуття і таке інше говорю, а про вашу гордість. Вона у вас є, я знаю, самолюбство у вас скажене. Як воно дозволило вам так... ганебно для вашої гордості поводитись з моїми старими? Їй Богу, не розумію, Тепо! Навіщо це?

Тепа гралася браслетом на п'яво-білій руці і скидувала іронічним поглядом на Вадима. Коли він замовк, вона зітхнула, покинула браслет і сказала:

— Який ви все ж таки одноманітний, голубчику! Вибачте, але це так. Перш усього я не маю ніякого відношення до ваших старих. Це справа Никодима Петровича. Він їх сюди взяв, він їх устроював, він з ними якимось там поводитьсь. А мене це, право, любий, не цікавить. І гордість моя, за комплімент який я вам глибоко дякую... — Тепа помалу нахилила голову, — ... також тут ні до чого. А друге, дорогий Вадиме Трохимовичу, ви, здається, трохи інчий тепер, ніж в своїх віршах, де ви писали, що ваша душа неприступна ріжним там жалошам, гнівам, образам, ненавистям і тому подібному? Щось ніби не так, га? Чи це просто поетична вільність, метафора була? Роз'ясніть, будь ласка. Мені дуже це цікаво.

Вадим помітно почервонів, але посміхнувся і сказав:

— Поетична вільність, Степанидо Макарівно. Тільки всього. Поетам ніколи не треба вірити. Але ми це залишимо. Скажіть мені, будь ласка, ще таку річ: через що ви пропонуєте мені цю службу шпіона у вас на фабриці? Мені теж дуже цікаво це.

Тепа здивувалась.

— Господи Боже! Хіба вам не все одно? Я знаю, що вам треба щось їсти, маю чуле серце, хочу допомогти ближньому і даю вам роботу. Здається, так просто і ясно. Може, ви образились?

Тепа лукаво зазирнула Вадимові в очі. В той же час вона роздирала поглядом череп його на дві половини і хотіла зазирнути в самий мозок.

Вадим байдуже одповів:

— Ображатись тут нема чого. Просто мені цікаво було. Ви мені пояснили, і я вам дякую. Тільки я мушу вам сказати те саме, що й Никодиму Петровичу сказав: я поки що не можу скористуватись вашою милою пропозицією, бо маю деякі справи, які заберуть у мене часу на тижнів три-чотири. Потім я з великою приємністю візьму це місце і буду вам щиро вдячний.

Тепа не зводила з його своїх гарних, сміливо й чітко обрисованих очей.

— Дуже приємно слухать... — помалу, з дріжачою посмішкою сказала вона. — Я так і думала, що ви тверезо й об'єктивно віднесетесь до нашої пропозиції. Звичайно, служба ця зовсім не шпінська, як сказав вам Никодим Петрович, а, так сказати, інспектора фабрики, доглядача за правильним ходом всерединного життя. Розумієте? Никодим Петрович з своєю звичкою лякнути чоловіка зараз же перекрутив. Доказом моїх слів може бути те, що в ваших обов'язках не лежить давати відчит адміністрації фабрики в таких річах, які не торкаються її господарського життя. Розумієте? Хочете, ми вам можемо дати инчу посаду! — вмить живо додала Тепа. — Наприклад, простого конторщика, робітника, що хочете?

Вадимові здалось, що Тепа занадто пильно чекала відповіді й слідила за його лицем. Він зрозумів, що коли він зразу ухопиться за цю пропозицію, то цим покаже, що не вірив їй.

І він спокійно сказав:

— Ну, мені все одно... Яке буде вільне, те й прошу мені дати.

— Чудесно! — весело одповіла Тепа, немов цілком повірила йому. — Я дуже задоволена, що ми погодились. А ви... Вибачайте, чим же ви будете заняті цей місяць?

— Я в університет хочу вступити.

— А-а, в університет! Це дійсно... Правда, правда!.. Але ж потім вам треба буде працювати? На лекції ходити?

— О, це дурниця. З цим можна буде устроїтись.

— Правда... Ви — юриста? О, юристам легко...

Вадим, ідучи до Тепи, зарані знав, що нічого від неї не дізнається. Чого вона хотіла, яку гру грала, навіщо їй треба було давати йому якусь службу, — він не розумів. І тепер йому не вияснились її цілі. А що були якісь потайні цілі, цього Тепа й не ховала, — в очах і на губах весь час грав знайомий лукавий викликаючий сміх, в поведженню було занадто багато довірря до його, Вадимових слів, показного і підкресленого довірря. Про той вечір, коли він дав Саламандрі двадцять п'ять рублів, вона не згадала ні біля воріт, ні тут, наче нічого не було тут.

— Слухайте, Вадиме Трохимовичу, — раптом инчим, сердечним і уважним тоном сказала Тепа, — може, вам потрібні гроші тепер? Будь ласка, скажіть, я з великою приємністю поможу вам... Серйозно!

— О, дякую дуже... — уклонився Вадим, — але я маю поки що. Крім того, мені ось пропонують урок, і я ще підзароблю на цей місяць... Дякую.

— А, урок!.. Мені Олена Іванівна щось говорила, чи навіть... Так, так, я й забула... Це той лист, що приносила одна панночка? Мабуть, з її братом?

Щось у голосі її чи в лиці здалось непевним Вадимові.

— Так, з братом... чи той, з сином її брата...

— Ви, мабуть, її недавно знаєте?

Знов щось хистко прозвучало в байдужому, злегка зацікавленому голосі Тепи.

Вадим зімнявся.

— Ні, я знайомий з ними давно... Особливо з панною. Родину всю мало знаю. А панну більше.

Тепа лукаво підморгнула й засміялась.

— Ну, звичайно, панну ви повинні більше знати... Чи не та це, часом, що була вашою нареченою, коли ви сиділи десь там у Києві чи Москві в тюрмі? Га? Признавайтесь!

Вадим трошки змішався і занадто байдуже сказав:

— О, ні... То була инча...

— Ну, значить, ця! — постановила Тепа. — По очах бачу, що ця. Я ж ваші очі як свої п'ять пальців знаю... Бачу, що брешете. Правда, брешете?

Вадим проти волі засміявся.

— Ну, розуміється, вона! — переконалась зовсім Тепа. — Нічого, гарна... Мені дуже подобалась.

— А ви хіба її бачили? — дуже живо й трохи непокоїно скрикнув Вадим.

Тепа голосно засміялась.

— Ага, злякався!.. Не бійтесь, вона тільки дала мені листа і зараз же пішла. Так що я нічого не встигла їй розказати... Вона ревнива?

— Не знаю... — посміхнувся Вадим.

— Ах! От же яка штука! — вмить скрикнула Тепа. — Фу, яка ж я дурепа, не догадалась. Голубчику мій, та ви не до університету вступаєте, а до шлюбу! Ну, розуміється! А я повірила. Ну, це не гарно з вашого боку: ми вам щиро пропонуємо службу, я вже подумала, як зробити, щоб удержати за вами місце, а ви... он який! Ну-ну! Тим то така була філософія, песімізм, розчаровання, а потім раптом така зміна. Тепер я розумію... Ну, поздоровляю вас!..

— Дякую! — сказав Вадим, сміючись. — Але трошки ще рано... Тюремна наречена ще не справжня наречена.

— А! А, значить, була тюремною? Вадим як спійманий змішався.

— Ну, була, та що з того? Справді, Тепо, це — неправда... Я не збираюся женитись і дійсно вступаю до університету.

Тепа з усмішкою слідила за кожним рухом його лица.

— Не вірю! — погрозово покачала вона головою. — Ой, не вірю я вам... Ну, не хочете сказати, не треба. Де ж ви оселились?

Вадим на хвилинку затримав відповідь.

— Уявіть собі: у того лакея з дочкою, що ви в той вечір викинули з квартири.

Тепа не здивувалась, а весело й байдуже сказала:

— От, дійсно! Як же це так трапилось?

Вадим по цьому зрозумів, що вона нічого не забула й не простила.

— Так, випадково. Шукав кімнату, а вони якраз перебрались і рішили наймать одну хатинку. Я й узяв.

— Я вам не дуже заздрю. Ну, це не цікаво. Розкажіть краще, як ви жили, де були... Знаєте, я й досі ще не вірю, що це ви. Як у сні.

Вадим хотів одговоритись тим, що треба піти взяти урок, але Тепа одняла картуз і сказала, що наречена не втече нікуди. Вирвавши картуз, вона, як колись, провела рукою по щоці йому і ласкаво показала кінчик червоного язика.

Потім підсіла ще ближче, обвіваючи запахом ніжних й незрозуміло-хвилюючих пахоців. Поклавши ногу на ногу і виставивши малюсенький носик черевичка, вона пустотливо погойдувала ним. Шовк блискучими приємними хвилями спадав з ноги додолу й шелестів, як суха трава. Руки були оголені майже до плеч і проти волі звертали на себе увагу своєю красою й піняво-білою рожевістю. А шкура була ніжна, без пукришків, як оксамитна.

То зазираючи Вадимові в очі, то немов випадково торкаючись до його руки, Тепа раптом почала згадувати давноминуле.

— Пам'ятаєте, як ви страшно серйозно доводили мені, що вам все ніколи, що треба спішити на засідання трохи не центрального комітета, і сиділи зі мною до самого ранку? Страшенно комічно було. А покажіть палець. На якій руці? На правій!.. Єсть шрам? Єсть. Пам'ятаєте?

Це був знак першого признання. Доведений до сказу насмішками й глузуванням Тепи, він од люті поклав палець у рот і розчавчив його до самої кістки. За це Тепа вперше розцілувала його і вперше була тиха та покірна весь вечір.

— А садок згадували? І пропаганду теж?

Був час, коли Вадим носив Тепі нелегальні книжки, бажаючи загітувати її. Тепа зпочатку одмовлялась, сміялась, а потім несподівано погодилась і брала всі книжки, які давав він. Так тягнулось з місяць. А потім виявилось, що вона викопала в садку яму і акуратно складала туди всю літературу, не читаючи її. З цього проводу вийшла перше серйозна сварка, яка й закінчилася тим, що Тепа стала любовницею Вадима біля тої ж самої ямки за бесідкою.

— Пам'ятаєш дворника Родівона? А “Гостинницю Італію”? А як ти ловив мене?

І тут же, немов боячись, що він не пам'ятає, починала лукаво, шопотом розказувати, весь час зазираючи в очі і торкаючись його руки.

Вадим спершу усміхався й підтакував. Але далі замовк і тільки дивився на свіже, незачеплене часом розквітле лице Тепи. Очі у неї розгорілись ніби й справжнім огнем, на щоках заграв рум'янець, як і в ті часи, коли вони сиділи в бесідці. Під підборіддям трошки повніше шия стала, але це немов надавало більше дозрілості красі.

Вадим потягнувся за картузом, але Тепа взяла його руку й не пустила більше. Вадим ніяково посміхнувся, але руки не однімав.

“Цікаво, що буде”, — подумав він машинально, як у сні.

А Тепа обережно й ще тихіше почала вже згадувати деякі сцени з “Гостинниці Італії”. Вадим іноді потискував плечима, іронізував, але Тепа тільки поглядала на його й провадила далі.

Раптом Вадим зітхнув, засміявся і рішуче випростав свою руку.

— Все то правда, Степанидо Макарівно, але, знаєте, час не стоїть, мені треба йти. Будь ласка, дайте мені картуз.

— Ще рано. Нема куди тобі йти. Комітетів більше нема. Ти тепер мій цілком. Чого смієшся? Думаєш, не будеш моїм? Ох, голубчику... Я чую, чим ти дихаєш... Ні, без жартів, хочеш, скажу тобі щирю правду? Ти був єдиним моїм коханим. Не віриш? Як хочеш. Після тебе були любовники, а коханих ні... Ти думаєш, я сміялась, коли оце згадувала? Думаєш? Правда, не віриш, що у мене зараз страшно солодко болить серце? Ні? І ніхто не повірить, і я сама не вірю... А болить. І в тебе болітиме. І, може, вже болить. Болить чи ні?

— Дайте картуз, Тепо.

Тепа подивилась на Вадима, на його недобрий блиск в очах та побілілі губи і поспішила сховати задоволення. Подаючи картуз, вона сказала:

— Тільки не смійте нареченій говорити про мене. Чуєте? А втім, можете! Навіть можете женитись. Я ревнують не буду... Коли ж побачимось?

І зараз же сама грубим, одривистим голосом додала:

— “Ніколи!” Пам'ятаєте, як колись ви мені так одповідали? Ну, коли?

— Не знаю... Скоро, мабуть. Ну, до побачення.

Тепа встала, стиснула йому руку й вивела аж на ганок, не говорячи більше ні слова: по вигляду Вадима вона бачила, що треба помовчати.

Вернувшись до себе, вона походила по хаті, посміхаючись і приклавши долоні до щок. Подивившись у дзеркало, вона непохвально похитала головою і знов заходила. Потім сіла на те місце, де сиділи з Вадимом, і задумливо поклати голову на спинку канапи.